

— А Марія, прилагаше още въ себе си, искупленіе на Намѣстника.

— Ами сега? Подкачи пакъ, само искрата нѣмамы; и-мамы нужда отъ размирникъ.

— Ето и размирникъ имамы отговори Геновини, като просвѣтенъ извнезапу.

И прѣстътъ му сочаше къмъ Маркыза, момъкъ около двадесетъ и седемъ години, на израстъ средень и лекъ, съ лице припърлено отъ слънцето, съ чърты широки и изразителны, съ очи черны и меланхолическы, съ русъ косъ нависнѣла на грязнове по вратътъ му, облѣченъ въ рыбарскы дрехы и седялъ бѣше прѣдъ вратата на насрѣшникъ къщъ.

А този момъкъ бѣше Тома Аниелъ.

— Ето повтори Геновини, ето самыйтъ който може да размири всичкый Неаполь.

— Какъ! попыта Шатильонъ зачуденъ, този полуголытъ лазаронинъ ли?

— Самъ той; елате подиръ ми и ще видите.

Наистинъ Геновини познаваше Мазаниела. Отъ единъ мѣсець на самъ го дираше внимателно, знаеше какво бѣ направилъ и какво можеше още да направи.

— Боляринтъ и ученыйтъ слѣзохъ на стѣгътъ но не видѣхъ вече рыбаля.

Попытвать съсѣдытъ за него и ся научавать че трѣгнѣлъ за Амалфіо.

Да ся завтечемъ къмъ пристанището да то стигнемъ и да го задържимъ, каза Геновини. И като вървѣхъ прѣзъ градътъ минѣхъ по край Кармилскытъ черквъ и тогазы само си наумихъ че бѣше празникътъ на Дѣвъ Марію. Безбройно множество бѣше покрыло пѣтищътъ на около, двороветъ и храмътъ; почти вситъ жители на Неаполь бѣхъ тамо, и чакахъ да видятъ еднѣ гледкъ освятена отъ много годишенъ обычай, примѣръ на битвъ между сара-